

Kateřina Chabarová

Manželství na úvěr

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

Copyright © 2015 by Kateřina Chabarová

Cover design © 2015 by Martin Tichý and Kateřina Chabarová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

ISBN 978-80-7548-018-7 (pdf)

ISBN 978-80-7548-019-4 (ePub)

ISBN 978-80-7548-020-0 (MOBI)

Věnuji in memoriam svému dlouholetému blízkému příteli Václavu Zmítkovi, který – nebýt nehody, kvůli níž tu již s námi bohužel není – mohl být pro nějakou šťastnou ženu tím pravým panem Dokonalým. Napořád zůstaneš v srdcích nás všech, kteří jsme tě měli rádi a vážili si tě pro to, jaký skvělý člověk jsi byl.

1

„On se snad dočista pomátl, jinak si tenhle jeho naprosto šílený plán nedovedu vysvětlit! Je to celé postavené na hlavu!“ Cameron vztekle přechází rázným krokem sem a tam po své prostorné kanceláři, v pravé ruce křečovitě svírá sklenku whisky a v levé, s níž zuřivě mává, třímá otcovu závěť.

„Už jsi o tom mluvil s matkou, Came?“ Jordan Moore, usazený v moderním černém koženém křesle tázvavě pozoruje rozzuřeného přítele, jak do sebe v mžiku hází obsah sklenky a míří si to k přepychovému baru, v němž stojí jako kuželky vyskládané ve třech řadách nad sebou různé lahve plné drahého alkoholu a karafy s whisky. Cameron odkládá kopii inkriminovaného dokumentu a dolévá si z jedné ze dvou broušených karaf trochu zlatavé tekutiny. Zkroušeně v odpověď na přítelovu otázku zavrtí hlavou a chopí se dolité sklenky. Drtí ji v prstech a vidí téměř rudě.

„Ne. Ještě nebyla příležitost. Po pohřbu odjela do letního domu v Miami, který s otcem před pár lety koupili. Rozhodla se tam schovat před světem a truchlit o samotě. Není na tom po psychologické stránce moc dobře. Přitom za to její manžel absolutně nestál. Dám ruku do ohně za to, že o tomhle jeho nesmyslném požadavku nemá matka nejmenší tušení. Jestli se o něm dozví, stoprocentně ji to rozhodí ještě víc. To bych riskoval jen velmi nerad. Nechci ji do celé záležitosti zatáhnout.“

Své matky si Cameron Reeds nesmírně váží a má ji moc rád. Darlene je velmi vstřícná a milá žena s vybranými způsoby, která se ale ještě jako velmi mladá a naivní dívka provdala za naprosto průměrného zmetka a neúspěšného podnikatele. Ve své neskonale dobrotivosti a laskavosti si špatnost své volby za celou dobu trvání jejich manželství nepřipustila. Pětatřicet let obětovala muži, který ji soustavně podváděl, kde se dalo. Darlene se ujala také výchovy Parkera, jeho syna z prvního manželství, s nímž to neměla vůbec snadné. Z malého chlapce, který přišel předčasně o matku, vyrostl protivný a útočný pubertální výrostek, který přívětivou novou ženu svého otce nikdy nepřijal. Byl ochotný akceptovat její přítomnost v domě, ale nemohla se mu nijak zavděčit, ať se pokoušela sebevíc. Nakonec své snahy zanechala. Dva roky po svatbě porodila Travisovi druhého potomka, Camerona. Oba chlapce dělilo sedm let věku. Cameron neměl s otcem nikdy možnost vytvořit si pevnější vztah zejména proto, že Travis Reeds nebyl ke svému druhému synovi nijak vstřícný a málokdy mu věnoval trochu svého času. Z nějakého důvodu ho prostě

neměl rád. Reagoval na synovu snahu se mu zalíbit a potěšit ho se stejnými protesty jako Parker na ty Darleniny. Záměrně malého černovlasého kloučka s podmanivými modrými kukadly přehlížel a mnohem raději trávil čas se starším Parkerem, kterého měl s první manželkou Amber. Ta byla nejspíš také jedinou ženou, ke které Travis Reeds kdy cítil skutečně vřelý cit. Poté, co podlehl dlouhé a vleklé nemoci, oženil se s okouzující Darlene Bittermannovou. S tou si pořídil druhého syna, ale jeho narození paradoxně prohloubilo trýzeň, kterou vyvolala smrt Amber, a s níž se nikdy nedokázal smířit. Proto Camerona zazdíval a vyhýbal se mu. Rozjítřoval v něm staré rány.

Cameron se unaveně otáčí čelem k Jordanovi a pokouší se vypudit nepříjemné myšlenky z hlavy. Nechce myslet na Parkera a nechce si připomínat lhostejnost otce vůči své osobě. Bezděky se mu vkrádá na mysl vzpomínka na den, kdy byl Cameron asi sedmiletý a sestavil za pomoci matky svému otci k narozeninám malou plachetnici. Když mu ji ovázanou tmavě modrou mašlí slavnostně předával, doufal, že se na něj ten věčně zamlklý muž usměje, poděkuje mu a obejmě ho. Nikdy to totiž nedělal a malý chlapec to nesl velmi těžce. Otec suše zabručel *Díky* a lodičku pohodil dost neopatrně do jednoho šuplete ve své pracovně. Zlomil se jí stěžeň. V tom nevinném chlapci, toužícím po lásce otce, který o něj ani za mák nestál, se tehdy něco zlomilo a on se přestal angažovat. Už tak malý konečně pochopil, že o něj otec zájem nemá, že je pro něj ve skutečnosti jen otravnou bytostí, se kterou je nucen obývat jeden dům. Nikdy víc už se o získání otcovy přízně nepokoušel. Vyrostl z něho sebevědomý muž, zvyklý se spoléhat ve všem výhradně na sebe a jen velmi úzký okruh lidí ví, jaký ve skutečnosti je. Pro ostatní nasazuje dennodenně masku dominantního, autoritativního člověka, který se vyhýbá veškerým projevům emocí. Uzavřel se před nimi a nikoho k sobě nepouští. S výjimkou matky, Jordana a dalších několika málo blízkých přátel. Není mu ani trochu příjemné se zaobírat právě teď svým vztahem k otci. Kdyby bylo po jeho, uspořádal by teď nejraději oslavu na počest toho, že se matka toho parchanta zbavila.

Konečně se ovládne a zabývá se protivně vzpomínky na zlomený stěžeň plachetnice a ztrátu lásky k otci. Usazuje se za prostorově velmi výrazný pracovní stůl, opírá se na loktech a mne si prsty oba spánky. Je utahaný a na Travis Reedse neskutečně naštvaný. Ten vztek, jediná emoce, která v Cameronovi pro jeho otce zůstala, v něm doslova vře. Připadá si jako ve zlém snu. Kéž by bylo možné z téhle hrůzy procitnout. Nejhorší na tom všem je fakt, že toho arogantního, nadutého všiváka nemůže ani profackovat, protože jeho tělo si už dva týdny poklidně hnije

v rakvi z ebenového dřeva hluboko v zemi. Pokud se na tuhle frašku, kterou svou závěti rozpoutal, Travis Reeds odněkud dívá, musí se teď smíchy za břicho popadat.

„Zákeřnej parchant to byl,“ procedí téměř neslyšně mezi zuby.

„Takže jestli tomu dobře rozumím,“ Jordan se zavrtává hlouběji do černého křesla a s rukou před ústy si významně odkašle, „pokud se do dvou měsíců od otcovy smrti neoženíš a nevydržíš ve svazku s tou vyvolenou alespoň šest měsíců, většinový podíl ve firmě shrábne místo tebe tvůj nevlastní bratr. To by znamenalo, že Parker by se stal faktickým vlastníkem firmy a ty bys o svůj post prezidenta přišel. Mám pravdu?“

Jeho hlas zní klidně a rozvážně, ale tváří se zachmuřeně a svého nejlepšího přítele upřímně lituje. Tohle si po tom, jak po celé roky Cameron v podniku dře, rozhodně nezaslouží.

„Ano, milý příteli. Chápeš to naprosto správně. Pokud se v šibeničním termínu neoženíš, Parker bude jmenován ředitelem a převezme firmu místo mě. Potom ji zpeněží, nedělám si o jeho záměrech žádné iluze. O to, co má pro mě obrovskou cenu, s největší pravděpodobností přijdu. Mám jen zatracených šest neděl.“ pronáší hlubokým, vztekem a zlobou potměným hlasem Cameron od svého stolu a klopí do sebe jedním douškem zbytek obsahu své broušené sklenky. Je rád, že alespoň před svým nejlepším přítelem si nemusí hrát na člověka bez emocí. Kdyby s ním byl v místnosti kdokoliv jiný, zatvrdil by se a důsledně by vyvolal v tom člověku dojem, že má v sobě asi tolik citu jako kus šutru. Před dlouholetým kamarádem se tak chovat nemusí, není třeba si před ním na nic hrát.

Jordan věnuje svému příteli takřka útrpný pohled. Měl tu čest se s Parkerem v minulosti již několikrát setkat a zná jeho veřejně propírané nadšení pro okázalé mejdany, laciné holky a velkou slabost pro hazardní hry všeho druhu. Ví stejně dobře jako Cameron, že kdyby se firma dostala do jeho spárů, byl by to konec Reeds Corporation. Parker není vyložený hlupák, ale není obchodník jako jeho mladší bratr a nikdy se jím být ani nesnažil. Je navíc nesmírně pohodlný a líný, přičemž vedení firmy spočívá v soustavné, systematické a nikdy nekončící práci. Jordan Moore ví, o čem vedení velké a úspěšné společnosti je, on sám jednu takovou vlastní. Často se musí potýkat s nesouhlasnými komentáři ze strany své ženy Valerie ohledně jeho posedlosti prací. Parker není ten typ, který by chtěl trávit svůj čas budováním firmy, bez mrknutí oka by ji prodal, kdyby se mu k tomu naskytla příležitost. Získané peníze by pak nejspíš z velké části rozházel za ženské a prosázel na dostizích nebo v ruletě. Travis Reeds svého prvorozeného syna nezdravě protěžoval a měl ho rád, o

Parkerovi se ovšem nedalo říci, že by cítil náklonnost ještě k někomu jinému než k sobě samému. To patrně jeho otci uniklo. Parker Reeds, téměř čtyřicetiletý arogantní egocentrik bez jasného životního cíle, se řídí do puntíku rčením *Carpe Diem*. Žije skutečně okamžikem, stará se výhradně pouze o vlastní potěšení a na ostatní nehledí. Otcova firma by mu mohla posloužit jako slušný zdroj příjmu, pokud ji prodá. Taková velmi příjemná finanční injekce. Rozhodně by si ji neponechal, obchodní ambice jednoduše nepodědil.

Cameron se mračí a na čele se mu objevuje hluboká vráska. Dost teď v posledních třech dnech pije, ale nějak se nedokáže krotit, cítí se jak utržený ze řetězu. A je vzteklý. To se pak před zvědavými pohledy jeho podřízených dost těžko skrývá. Už několikrát před někým vybuchnul v návalu zuřivosti. Ta skutečnost je mu proti srsti, nechce, aby někdo viděl, jak mizerně se cítí. Že vůbec něco cítí. Alkohol příjemně otupuje jeho zjitřené smysly a dovoluje mu, i když pouze krátkodobě, zapomenout na fakt, že ztratí zanedlouho všechno, co sám po dlouhé roky budoval. Když mu byly na schůzce s právníkem předloženy podmínky, které musí splnit, aby o firmu nepřišel, musel se přemáhat, aby při odchodu z jeho kanceláře pěstí nepronazil zeď. Ten den zrušil zbytek svého programu, odjel do jednoho ze svých oblíbených klubů a zpil se do nemoty, hryzán myšlenkami na to, že je všechno totálně v hajzlu. Od té doby si udržuje hladinku takřka neustále. Dnes už by ale neměl dělat nic. Má chuť zalézt někam do díry a nevylézat. V tomhle rozpoložení by mu mohly opět snadno ujet nervy a mohl by něco provést. V práci není schopný v posledních dnech vyvinout absolutně žádnou smysluplnou činnost, jen se stále utápí ve svém splínu a v té zatracené skotské.

Nyní sedí v kanceláři s nejlepším přítelem, s nímž se poznal před lety na univerzitě, aby s ním celou zapeklitou situaci důkladně probral. Potřebuje se z toho všeho nutně vypovídat někomu, komu může plně důvěřovat. V tom je Jordan Moore jasná volba. Vrhá na přítele přes stůl zoufalý pohled a odkládá s hlasitým bouchnutím vyprázdněnou sklenku na desku mahagonového stolu před sebou.

„No tak se prostě ožeň, Came,“ pronáší vzápětí Jordan s vážnou tváří.

„Cože?!“

„Uklidni se, proboha. Nemyslím si, že by tě po obdržení dědictví Travisovi právníci hodlali stopovat a pídili se po tom, jestli sis svou manželku vzal pro její krásné oči, z náhlého milostného vzplanutí nebo prostě pro peníze. Bude jim jedno, proč to děláš. Musíš splnit podmínky. To je celé. Jakmile tak učiníš, oni si jen pomyslně odškrtnou

jednu vyřízenou položku v díři. Potom *adié*, dají ti pokoj. Zachrániš si tak krk.“ Jordan osvětluje svou myšlenku a Cameronovi mizí z tváře rozezlený výraz.

Zamýšlí se v duchu nad Jordanovou poznámkou a musí dát příteli za pravdu. Tahle varianta řešení ho samotného dosud nenapadla. Ačkoliv to není nic světoborného. Nejspíš přlíši nasával, jinak by na myšlenku fingovaného sňatku přlíšel sám. To by bylo jístě východisko. Sňatek naoko. Je tu ovšem jeden drobný problém. Camerona ve skutečnosti jímá hrůza už jen při pomýšlení na to, že si vezme nějakou cizí holku, přestože se jedná jen o prostředek pro splnění cíle. Nutné zlo. Je si jistý tím, že by k takovému divadélku svolnou ženu našel, ale o jejích morálních hodnotách by se asi dalo polemizovat. Dost možná by ho pak chtěla se zástupem právníků za zády oškubat jako slepici. Unikne mu hlasitý povzdech. Má chorobný strach ze závazků, což bude nejspíš důsledek prozření, kterému čelil v případě manželství matky s otcem. Je si jistý tím, že naprostá většina lidí je stejná jako Travis a není schopná vztahu, aniž by druhému ublížila. Nechce být jako matka, která žila ve sladké nevědomosti vedle člověka, který jí v podstatě pohrdal a nevážil si jí ani z poloviny tak, jak by si zasloužila. Jediný vztah, o kterém ví určitě, že se vymyká tomu, co běžně vídá, je manželství Jordana a Valerie Mooreových. Jenže tahle jedna výjimka potvrzuje pravidlo. On nehodlá riskovat, že bude dalším v řadě těch, kteří se nechutně spálí. Takové možnosti se proto brání, seč může.

„Nechceš mi, prosím tě, ještě poradit, koho si mám podle tebe vzít, krucinál?“ houkne unaveně na Jordana a odevzdaně schovává hlavu do dlaní.

Jeho přítel zakoulí očima a rozhodí rukama.

„Ježíši, Came, ženský na ten tvůj líbivý ksichtík stojí venku frontu! Kdekoli se objevíš, obletují tě a hypnotizují tím, pardon za ten výraz, šukézním pohledem. Prostě si jednu z nich vyber, nějak to právně ošetří, a pokud do toho nějaká holka půjde, za pár měsíců se zase rozved. Pak si dál žij tím svým typickým poustevnickým životem a chovej se k ženám stejně pohrdavě jako dosud.“

„Zní to jednoduše,“ konstatuje zamyšleně Cameron. „Já ale ženami nepohrdám, Jordane. Jen jim nevěřím. Říká se tomu obezřetnost.“

„Spíš chorobná nedůvěřivost,“ oduší Jordan. Pak se pobaveně zašklebí.

„Nebo se do té své nevěsty v rámci téhle praštěné lovestory zamiluješ a zabiješ tak dvě mouchy jednou ranou.“ Místnost zaplní jeho hurónský smích.

„Jsi debil, Moore.“

„Posluž si,“ dál se chechtá jeho kamarád, ale po chvíli opět zvažní.

„Mám pravdu, když ti říkám, že takhle bys to vyřešil. Uvažuj o tom, Came. Je to opravdu docela jednoduché. Stačí najít vhodnou adeptku. Hotovo.“

Oba muži se zvedají a Jordan si obléká tmavomodré sportovní sako, které dosud leželo přehozené přes opěradlo křesla. Otáčí se ke svému příteli.

„A teď se zvedej, jdeme se někam najíst. Liješ tady do sebe akorát tak kvanta chlastu. Potřebuješ prohnat žaludkem něco normálního,“ zavelí rázně a čeká, než ho Cameron s povzdechem značícím kapitulaci nenásleduje ke dveřím.

+ + +

Dnešek pro mě začíná stejně jako každý jiný pracovní den. Takže hekticky. Před odchodem – stále ještě oblečená v kostkovaném flanelovém pyžamu – do sebe házím obří hrnek silné černé kávy, bez které bych se nebyla schopná v tak krátkém čase proměnit z chodící zombie na člověka zcela probuzeného a při smyslech. Spěšně se soukám do světle modrých džinsů a svého oblíbeného, sytě zeleného trička, které jsem dostala k letošním narozeninám od mamky. V koupelně si pak před zrcadlem spěšně stahuju tu měděnou změť neposedných vlasů do ohonu, čistím si zuby a trochu zlidšťuju svůj příliš bledý obličej za pomoci trochy zdravíček a řasenky. Je to nutnost. Jsem nenalíčená tak bledá, že vypadám jako nemocná. V úzké předsíni popadám do jedné ruky batoh, do druhé pak svazek klíčů. Obutá do oblíbených a hlavně pohodlných conversek vybíhám z domu na ulici. Ježíši, dneska zase jednou vyložené nestíhám. To jsem celá já, dochvilnost sama. Tahle vlastnost mi do vínku dána nebyla.

Už bezmála šest měsíců pomáhám na zkrácený úvazek v kavárně Martin's Café několik bloků odsud. Kratší pracovní doba mi umožňuje se věnovat psaní méjí prvotiny – románu, na kterém jsem začala dělat v posledním ročníku na vysoké. Ráda bych si našla slušnou a hlavně smysluplnou práci, která by odpovídala mému vzdělání, ale zatím jsem obdržela pouze tři nabídky, a ani jedna mým představám neodpovídá. Firmy, které by byly pro mě zajímavé, o mě zájem naopak nejeví. Postrádám potřebnou praxi. Proto prozatím takticky vyčkávám a hledám průběžně dál. Naštěstí mě čas nijak netlačí. Kdybych si nesehnala zkrácený úvazek v Martin's Café, s největší pravděpodobností bych si na psaní jen stěží našla dostatek času. Po promoci jsem se přestěhovala z koleje zpátky k mamce do jejího třípokojového domu na Bowman Avenue ve čtvrti Northgate v Sacramentu. Můj plat mi potřebné výdaje

bez problémů pokrývá, proto není kam spěchat. Jsem neskutečně šťastná, že jsem zase zpátky doma. Společnost nám v domě dělá mamčin černý kocourek Blackie, kterého si pořídila po mém odjezdu na univerzitu, aby se necítila tak osamělá – jak se mi svěřila v rámci jednoho z mnoha našich tehdejších mezistátních hovorů. Je mi dvaadvacet, jsem čerstvou absolventkou studia evropské literatury a mým snem je psaní na volné noze. Snad se mi touha stát se uznávanou autorkou jednou splní. Už od mala házím na papír všelijaké příběhy, fantazie nebo i jen pouhé myšlenky. Uklidňuje mě to – uzavřít se ve vlastním světě a prožívat všechno to, co stvořím, tak nějak na vlastní kůži. I když se jedná o pouhou imaginaci, ten pocit absolutní moci nad příběhem a osudy hlavních hrdinů je skvělý a téměř opojný. Nejspíš proto mě psaní tolik naplňuje. Nejsem rozený manipulátor, nejsem ale ani vyloženě klidný, melancholický typ. Nevyhledávám konflikty, ale když mě někdo rozčílí, většinou to končí pepnou hádkou. Nemůžu si pomoci. Snažím se proto příliš nevyhledávat příležitosti, kdy by mě něco rozlítilo. Raději trávím volný čas ve společnosti mamky nebo Lauren, své nejlepší přítelkyně.

Mamka je senzační. Ona sama mi navrhla, abych si našla práci jen na pár hodin denně, abych se mohla realizaci svého snu o kariéře věhlasné spisovatelky věnovat plnohodnotně. Odjakživa je mi oporou a nejvěrnější čtenářkou mých literárních počínů. Máme spolu skvělý vztah, jsme jako kamarádky. Tak výborně si rozumíme určitě hlavně proto, že mě vychovávala sama. Svého otce jsem naposledy viděla ve svých pěti letech, když se jednoho krásného dne spakoval a bez rozloučení odešel. Ještě spoustu let po tom, co zmizel, mi chyběl. Přála jsem si, aby se vrátil a my byli opět rodina. Až někdy v pubertě mi mamka osvětlila, jaký ve skutečnosti byl, což jsem jako malá holčička pochopitelně nemohla chápat. Brandon Fuller byl notorický alkoholik a gambler. Než nás opustil a nechal tak mámě na krku dům s hypotékou, prohrál dost peněz v kartách. Strašně se prý jedné noci pohádali a on pak odešel. Nějakou dobu mi posílal pohledy z různých koutů států s krátkými vzkazy o tom, že mu chybím a mrzí ho, že mě nevidí vyrůstat. Pak přestaly chodit i tyhle lístky, které byly jediným posledním pojítkem mezi ním a mnou. Má touha se s ním znovu potkat ochladala. Nyní už tu potřebu nemám. Mamka se s ním pak poprvé setkala až před třemi roky, zatímco jsem trávila studijní týden v kampusu, za asistence rozvodových právníků. Tím se pro mě můj otec stal uzavřenou kapitolou, k níž se nevracím.

Nervózně sklouzávám pohledem k hodinkám na svém zápěstí a hrozím se, když mi ručičky na ciferníku ukazují, že je za šest minut devět. Přijdu jednoznačně pozdě.

V duchu vidím zachmuřený, nesouhlasný výraz v Martinově zakulacené tváři. Martin Freeman, můj asi padesátiletý šéf a zároveň majitel kavárny, kde jsem zaměstnaná, je skvělý člověk. Je menší postavy a trochu oplácený, ale vždy vstřícný a dobrosrdečný. Oblíbila jsem si ho, protože je přátelské povahy a všichni s ním dobře vycházíme, ale lpí velmi důsledně na dochvilnosti a dokáže opozdilce dokonale vyplísnit. To mu ale budiž odpuštěno; nakonec do práce se má chodit včas, že ano...

Přidávám do kroku odhodlaná nezpomalit, i kdybych měla vyplivnout plíce, dokud nestojím naprosto vyřízená před vchodem do kavárny. Skrz prosklené tabule dveří vidím několik u pultu postávajících hostů, jak hladově pozorují tácy s lákavě vyhlížejícím pečivem nebo sledují obrovské cedule s nabídkou nejrozličnějších studených i teplých nápojů, zavěšené nad jejich hlavami. Za pokladnou stojí Emily Garnerová – moje drobná, hnědovlasá kolegyně. Je jen o pár let starší než já, ale v kavárně pracuje už dlouho. Na rozdíl ode mě svou dráhu servírky nepovažuje za přestupnou stanici. Právě obsluhuje nějakou nezvykle vysokou ženu ve světle hnědém kalhotovém kostýmu.

Beru odhodlaně za kliku a vrážím dovnitř. Okamžitě se ocitám v zajetí intenzivní vůně čerstvé kávy, prolínající se s vůní právě upečených koblíh. Slastně nasávám nosem co nejvíce toho provoněného vzduchu a přitom se mi sbíhají sliny nad těmi dobrotami za pultem. Jako obvykle jsem kromě kávy nestihla nic posnídat a žaludek mi to dává nelibě najevo. Kručí mi v břiše.

„Jdeš pozdě, Gabrielle,“ pronáší za mými zády káravě šéf. S pokorným výrazem ve tváři se k němu otáčím.

„Moc se omlouvám, dnes ráno jsem měla nějaký pomalejší rozjezd, pane Freemane. Moc jsem toho nenaspala,“ celá zadýchaná krčím v omluvném gestu rameny.

„Opět jsi pracovala na knize, vid’?“

Kývnu na souhlas. „Dejte mi dvě minuty, hned budu převlečená.“

„Samozřejmě, pospěš si. Emily to zatím zvládne.“

Mířím svižným krokem do šatny v zadní části kavárny. V jedné z plechových skříněk tam na mě čeká na ramínku zavěšená pracovní uniforma. Je to dost ošklivý kus oděvu, všechny v těch šatech vypadáme dost neforemně, abych byla upřímná. Zrovna když zápasím se zámkem, který se otevírá groteskně titěrným klíčkem, rozráží se lítačky a dovnitř vpadne Martin. *Doprčic, hoří snad?*

„Zadrž, děvče. Změna plánu. Potřebuju, abys ze všeho nejdřív odnesla objednávku do jedné společnosti v centru. Louis toho má dnes po ránu hodně a nestihl by rozvézt všechno.“

„Jasně, bez problémů,“ souhlasím a schovávám svazek klíčků zpět do bezpečí kapsy svých wranglerek.

„Jo, Gabrielle, v tomhle podniku si dost potrpěj na dochvilnost. Jsou v ní ještě důslednější než moje maličkost. Tak spěchej,“ zazubí se.

Chvála bohu, už se nezlobí, že jsem přišla pozdě.

Oplácím mu úsměv. Šéf má dnes dobrou náladu, jak je vidět.

„Já v případě potřeby pomůžu Emily s obsluhou. Jen si prosím pospěš, vypadá to, že dnes se s hladovými zákazníky roztrh pytel, tak ať to nějak přežijem bez úhony.“

„Jistě, šéfe, budu fofrovat,“ slibuji rychle a žoviálně se s ním loučím sejmutím imaginární čapky z hlavy. Martin se rozesměje a zakroučí pobaveně hlavou. Mizí ve přední části kavárny, kde už se to hemží zákazníky, přicházejícími si pro snídani a pro svou obvyklou ranní dávku kofeinu. Nestává se často, že bychom Emily nebo já musely rozvážet objednávky po městě. Tuhle činnost má plně na starost Louis García, snědý a docela pohledný hispánský kluk. Je stejně starý jako já a oplývá skvělým smyslem pro humor. Když se ale vyskytne objednávek naráz příliš mnoho, bývá jedna z nás vyslána do terénu, aby nedocházelo k dlouhým časovým prodlevám a kavárna si neudělala špatné jméno u zákazníků.

U pultu se rychle pouštím do kompletace položek, zatímco Martin již aktivně pobíhá s Emily v tandemu po place. Skládám požadované množství koblih a rozličných sendvičů do velké papírové tašky a přebírám od svého šéfa poslední instrukce. Vyzbrojená lístkem s adresou firmy a klíčky od jeho auta vyrážím na parkoviště, abych objednávku doručila na místo určení včas. Opravdu se zdá, že dneska bude v kavárně docela frmol. V tom se zpravidla Martin Freeman nemýlí, má na to zřejmě vybudovaný šestý smysl. Nebo je to dáno zkušenostmi, které získal dlouholetou praxí majitele obchodu.

+ + +

O dvacet minut později parkuji hnědý, docela oprýskaný chevrolet před moderní, vysokou budovou na 19. ulici. S pobavením sleduji, jak zoufale se sem Martinův starý vůz nehodí, když si prohlížím tu plejádu drahých aut, které dozajista patří vedení a

vysoce postaveným manažerům firmy. Procházím celá určená otočnými dveřmi do obrovského vestibulu společnosti Reeds Corporation. Je tady na můj vkus příliš rušno. Zlatá kavárna s frontou až ke dveřím. Spousta lidí se rychle přesunuje do kanceláří ve vyšších patrech. Na recepci se střetnu s příjemně působící recepční a ptám se jí, kam mám jídlo doručit. S úsměvem mi ukazuje směr, kterým se nachází dva velmi luxusně vypadající výtahy. Před nimi postávají skupinky dokonale oblečených lidí, kteří svým bezchybným outfitem dávají najevo, jak důležité funkce zde zastávají. Měří si mě se zvědavým pohledem, ale když spatří tašku s logem kavárny, přestávají se o mě zajímat. Jsem jen další z řady poslíčků, na které jsou nejspíš zvyklí. Připadám si tu ve svém oblečení poněkud nepatřičně. Ženy mě mívají za hlasitého klapotu podpatků v elegantních šatech po kolena, ve skvěle padnoucích kostýmcích, hedvábných halenkách a vypasovaných sukních, pánové v košilích, kravatách a oblecích. Ve firmě se evidentně striktně dodržuje dress code, což není v případě velkých společností nic neobvyklého. Celá tato budova je sídlem jen jedné jediné společnosti. Musí být velmi úspěšná. Jsem obklopená bohatstvím a luxusem. Přepychová recepce, kožené pohovky, rozestavěné podél prosklených francouzských oken, velmi drahé obrazy a plastiky, zdobící vysoké stěny vestibulu a vyplňující částečně jeho prostor. Připadám si tak trochu jako v moderní galerii.

„Vedení společnosti sídlí v nejvyšším patře, slečno,“ pronáší ke mně ještě ta milá recepční a podává mi hranatou plastovou kartičku pro návštěvy, kterou budu potřebovat pro průchod jedním z několika turniketů, oddělujících prostor recepce a zbytku haly. „Objednávka je pro vedení a jejich hosty, očekávají nějaké zasedání. Volala sem před malou chvilkou sekretářka pana Reedse a sháněla se po objednaném občerstvení. Odneste to prosím přímo jí, já vás zatím ohlásím,“ instruuje mě. Poté se natahuje po sluchátku a v rámci intercomu nahlašuje, že jsem na cestě.

„Moc děkuji.“ Chvatně opouštím stanoviště a procházím turniketem.

No bezva, vypadá to, že dnes si dávám s tím pozdním příchodem repete.

Třiatřicet poschodí, no páni, probleskne mi hlavou, když se tlačím do prostoru výtahu s dalšími osmi lidmi, a pohledem přejedu panel s čudlíky. Mačkám tlačítko s číslem třicet tři. Ostatní mí *spolucestující* vystupují postupně v nižších etážích. Posledních pět pater už jsem v kabině sama, na ruce zavěšenou tašku s objednanými sendviči. Konečně se ocitám v požadovaném patře. Jsem si jistá, že být ta jízda ještě o něco delší, začnu trpět pocity klaustrofobika. Stojím teď v další prostorné hale, tentokrát je laděná do modro-šeda a je neméně nákladně vybavená. Nejspíš drah.

No páni, nemýlíla jsem se.

Tohle bude asi slušně rozjetý podnik ...

Za vysokým pultem zdobeným kovovými prvky sedí velmi atraktivní, odhadem asi třicetiletá žena. Střelí po mně pohledem zpoza vkusných brýlí bez obrouček. Dozajista drahých brýlí. Tady snad všichni vydělávají balík, říkám si v duchu.

„Dobré ráno, nesu k vám objednávku z Martin's Café.“

Sekretářka vstává a vraští čelo. Vypadá poněkud nervózně a dívá se na hodinky, které se jí lesknou na útlém zápěstí.

„Bylo na čase, slečno. Ranní zasedání začíná za deset minut. Odneste, prosím vás, tašku do té místnosti na konci chodby, přijdu tam hned za vámi.“

Mluví úsečně a tváří se, jako bych snad ohrozila chod planety nebo způsobila globální katastrofu tím, že nesu sendviče o pár minut později, než bylo plánované. Můj ty bože ...

„Ovšem,“ odvětim a vydávám se směrem, kterým mě nakrknutá sekretářka posílá. Za zády slyším zazvonění telefonu. Žena ho s tichým lamentováním zvedá. Na konci chodby, po levé straně vybavené dvěma moderními kopírkami, se přede mnou vynořuje obrovská zasedací místnost s půdorysem dokonalého čtverce, moderně a vkusně vybavená.

Jak nečekané...

Vcházím otevřenými dveřmi dovnitř, když v tom slyším mužský hlas. Byl by to velmi příjemný hlas, kdyby z něj nevyzařovala podrážděnost. Zarážím se uprostřed kroku. U protější stěny stojí zády ke mně zdroj toho hlasu. Vysoký, ramenatý muž se po telefonu s někým dost hlasitě dohaduje. Mého vpadnutí si patrně vůbec nevšiml a dál rozmrzele promlouvá do aparátu. Podle barvy hlasu bude jeho nositel mladý. Ne o mnoho starší než jeho sekretářka, napadá mě. Zůstávám zaraženě stát hned ve dveřích místnosti a nevím, jestli na sebe mám nebo nemám upozornit. Je mi hloupé mlčet a vlastně tak poslouchat cizí konverzaci, na druhou stranu je mi stejně trapné si odkašlat nebo toho poněkud rozčileného muže jinak vyrušovat. Tak co teď?

„Řekl jsem, že je to naléhavé a chápu, že nechce být nikým vyrušována, ale nehodlám se s vámi o tom dál dohadovat. Prostě s ní musím okamžitě mluvit. Tohle není prosba, jednoduše ji k tomu telefonu dotáhněte, pokud to bude nutné, Jamesi!“

Muž ukončuje hovor a s hlasitým zakletím si strká smartphone do zadní kapsy svých dozajista na míru šitých kalhot antracitové barvy.

Sjíždím ho krátce pohledem a nemůžu si přitom nevšimnout, jak pěknou postavu má. Panečku, chce se mi při tom pohledu hvízdnout. Ta prdelka, která se rýsuje pod těmi dokonale padnouchými kalhotami... No jéje, na to je opravdu radost se dívat. Zatímco se kochám pohledem na to pěkné pozadí, zapomínám samozřejmě reagovat dostatečně rychle, když se muž záhy otáčí směrem ke mně.

Měla jsi místo očumování jeho zadku vycouvat ze dveří, Fullarová, aby to vypadalo, že právě vcházíš dovnitř. Kruci!

Skenuje mě pár modrých očí, zatímco přešlapuju u dveří jako nějaká chudinka a žmoulám přitom v rukách ucho té zpropadené tašky, napěchované sendviči a koblihami.

„Hledáte něco?“ procedí mezi zuby jedovatě a úkosem mě sleduje.

AU! Jeho hlas na mě působí jako ledová sprcha.

Jeho vysoká, štíhlá postava působí téměř hrozivě, jak tam tak stojí a v očích se mu zračí vztek a rozčilení. Nejspíš jsem ho vyrušila v nadmíru nevhodný okamžik. Přesto si nemůžu nevšimnout, jak krásný je ten muž v obličejí.

Při úsečném tónu, jakým na mě vyštěkl otázku, sebou nervózně trhnu. Pasoval mě právě teď do pozice hromosvodu svého vzteku? Já si tak totiž připadám. Nesnáším, když na mě kdokoliv zvyšuje hlas nebo, nedej bože, křičí. Bývá to prvotním stimulem, abych se naštvala a začala být stejně nepřijemná. Ovládám tu vlnu nevole, která se ve mně v důsledku jeho nepříliš gentlemanského jednání zvedá.

Tenhle muž se nachází evidentně ve velmi špatné náladě, ale jeho krása mě naprosto uzemňuje. Zezadu vypadal opravdu dobře, ale když teď ke mně stojí čelem, nemůžu se ovládnout a nepokrytě na něj zírám. Ebenově černé, nakrátko střižené vlasy lemují souměrný obličej. Ostře řezaná tvář, výrazné lící kosti, dokonale rovný nos, smyslně tvarované rty a pronikavé, nebesky modré oči. To je opravdu pohled pro bohy, nepřeháním. K tomu ta úctyhodně vysoká postava, široká ramena, úzké boky a dlouhé nohy v dokonale padnouchém obleku ... Kdo by neztratil řeč, ksakru. Tenhle chlap je naprosto božský. Hezčího jsem snad ještě neviděla.

Pan Dokonalý, vskutku ...

„Na něco jsem se vás ptal. Co tu děláte?“ štěkne *Pan Dokonalý* znovu a já se vracím v ten moment do reality. Poplašeně zamrkám. Jeho modré oči se do mě vpíjí a já mám v tu ránu pocit, že arogantnějšího a nabubřelejšího člověka jsem ještě nepotkala. A přitom je tak pohledný, jaká škoda. Ani sebelibivější zevnějšek neudělá z nadutého, nafoukaného chlapa někoho, kdo by mi mohl být sympatický. Ačkoliv ve

mně doutná vztek, protože na mě už podruhé promluvil tím nepřátelským, snad dokonce opovržlivým tónem, nevybouchnu. S jistou nelibostí si uvědomuji, že se vztekat ani nedokážu. Spíš stojím pod tíhou toho ledového pohledu toporně a bázně ve dveřích. Navíc se jedná o zákazníka, musím se proto o to víc ovládat a chovat se slušně, ať už je to sebevětší kretén.

„Promiňte, nesu občerstvení z Martin's Café v Northgate. Dle instrukcí slečny z recepcce ho mám odnést přímo sem,“ koptám ze sebe odpověď a v tu ránu bych si nejraději nafackovala za to, že postávám nesměle na místě jako nějaký pitomec a nechávám na sebe dobrovolně štěkat úplně cizího kravatáka, co dneska ráno jako naschvál vstával levou nohou napřed. Nejen že se neohradím ke způsobu, jakým se mnou jedná, ale ještě k tomu koptám jako puberťačka, žadonící u rockové hvězdy o autogram.

Proboha, jsi fakt nemožná, Fullerová.

„Ach tak,“ pronáší suše. Už nevypadá tak rozlíceně, ale dál si mě měří tvrdým pohledem. „Položte to sem na stůl a vraťte se zpět na recepci, Anna se s vámi vyrovná. Děkuji.“

Věnuje mé trapně se cítící a uzarděné malíčosti ještě jeden přísně hodnotící pohled, než se ke mně s kamennou tváří otáčí opět zády, jako bych tam vůbec nestála. Drzoun jeden arogantní. Vzteky bych prskala, jak se cítím vytočená. Jako bych snad byla nějak méněcenná, když dělám poslíčka v nějaké mrňavé kavárně. *Blbec jeden*, ulevím si v duchu Při tom posledním pohledu, kterým mě právě zpražil, si připadám jako nějaký drahý pudl na výstavě. Při té představě se znechuceně oklepu. Cítím neodbytnou touhu přeběhnout tu místnost a dát tomu arogantnímu chlapovi jednu do zubů. Přepadá mě ale taky pocit trapnosti nad sebou samou, jak tady postávám a nemůžu odtrhnout pohled od toho dokonalého těla.

„Řekl jsem, že děkuji,“ ozve se znovu jeho našťavaný hlas.

Ježíši, na co čekáš, Fullerová, seber si z podlahy čelist a zmiz už, ksakru, odsud!

Konečně se mi daří propojit mozek se svaly na nohách a já se řítím z přepychové zasedačky takřka rychlostí blesku pryč. Vyřizuji s recepční Annou platbu a jsem vystavená jejímu omluvnému pohledu. Nejspíš by se ta nepříjemná scéna neodehrála, kdyby sekretářku nezdržel ten telefonát, dochází mi. Nejspíš nebudu jediná chudinka, kterou tenhle protivný chlap sjel. Vypadá to, že v opovržlivém jednání se ženami se vyžívá. Jak typické. Tak pohledný muž, a navíc bohatý – soudě

podle jeho evidentně drahého obleku, nemůže oplývat ještě k tomu i slušným, milým vystupováním.

V bezpečí výtahu si konečně oddechnu. Nepřipadám si už tak přitrouble a trapně. Ten chlap vypadal božsky a byl neuvěřitelně sexy, ale ta arogance, s jakou se mnou mluvil. Cítila jsem se tak hloupě. A ten způsob, jakým si mě prohlížel. Brr.

Jako bych byla kus masa, prokrista!

Bude to pěkný debil, říkám si v duchu a vytěšňuji tu nepříjemnou myšlenku na toho hulváta z hlavy. Nicméně nesmírně přitažlivého hulváta.

+ + +

Ve stejnou chvíli, kdy se Gabrielle proplétá v šéfově hnědém chevroletu plnými ulicemi zpátky do Northgate, v malém městečku Brighthill v Novém Mexiku si právě hodně narychlo balí věci v motelovém pokoji číslo 12 muž jménem Brandon Fuller. Jeho pohled je roztěkaný a oči vodnaté. Vznáší se kolem něj pach laciného chlastu a potu. Hází nedbale těch pár svršků, které mu ještě říkají pane, do starého ošuntělého kufru. Neustále přitom stáčí vyděšené, krví podlité oči ke dveřím pokoje ze strachu, že se v nich objeví nezvaní návštěvníci. Spěšně vyklízí pronajatý kutloch a modlí se, aby stačil zvednout kotvy dřív, než ho tady Carsonovy gorily objeví. Pak by to totiž bylo pro něj zlé. Opravdu hodně, hodně zlé.

Když se rozhodl před dvěma týdny požádat o půjčku místního lichváře - muže jménem Drake Carson, už v tu chvíli věděl, že nebude schopen svému závazku dostát a peníze ve stanovené lhůtě vrátit. Bylo mu to ale jedno. Neměl na vybranou, topil se zrovna ve sračkách – už zase, do kterých se dostal díky nezřízenému pití a hazardním hrám – už zase. Nikdo jiný už nebyl ochotný mu půjčit ani špinavý dolar a on byl zahaný do kouta. Lapený v pasti své vlastní nezodpovědnosti.

Ti dva se spolu sešli v Carsonově kanceláři na Madison Street, hlavní ulici města. Už když ho Brandon poprvé spatřil, zjezily se mu chlupy na předloktích. Měl z toho člověka velmi špatný pocit, a to se s ním setkal prozatím jen z důvodu konzultace jeho problému a hovor se měl nést v přátelském duchu. Něco v jeho hlavě ho ale varovalo, hluboko v mozku se mu rozblikal rudý výstražný maják. *Dej si zpátečku, ty idiote, než to dopadne blbě ...*

Nedbal poplašených signálů, které mu zaslala ta malá část racionálně uvažujícího člověka, která v něm ještě zůstala; on prostě ty zpropadený prachy potřeboval. A tak

se nakonec hned v rámci první schůzky vrhl střemhlav ještě do většího bahna, než ve kterém už po krk vazel. Podepsal směnku na dvě stě tisíc dolarů, podal tomu snědému muži v křiklavé saténové košili a vlněných kalhotách ruku a na zavšivený, všelijakým hmyzem zamořený motelový pokoj se vrátil s taškou plnou peněz.

Splatnost půjčky byla deset dní, což bylo nereálné a Brandon si toho byl plně vědom. Z nově získaných peněz splatil jiným dvěma věřitelům dluhy ve výši sto osmdesát tisíc dolarů, část zbylých dvaceti tisíc použil na doplacení pronajatého pokoje, na nákup velkého množství whisky a na koupi staršího, ale spolehlivého buicku. Ostatní peníze pak prohrál na ruletě a v kartách.

A teď prchá. Vyděšený k smrti, špinavý a mírně opilý táhne z posledních sil kufr k autu, cpe ho na zadní sedadlo a skáče za volant. Vyráží na silnici a s rukama křečovitě svírajícíma volant se řítí z města. Hrůza z jeho očí mizí až v okamžiku, kdy o několik hodin později míjí hranici Nového Mexika a vjíždí do sousedního Texasu. Je hladový a potřebuje se nutně napít. Měl vážně kliku, unikl o vlasek, ale zvládl to. I kdyby se milý Drake Carson rozkrájel a poslal na něj třeba deset svých nebezpečných poskoků, on pojede tak daleko, aby ho v životě nenašli. Zazubí se při té myšlence, cítí nesmírnou úlevu a ten strach z něho postupně opadá.

Zatímco mírně zamlženým zrakem sleduje ubíhající silnici před sebou, nedbaje rizik spojených s případnou policejní kontrolou, notně si přihně z lahve levné žitné.

+ + +

Zbytek směny ubíhá rychle, čas letí jako splašený. Velké množství zákazníků, dychtivých po kávě a něčem sladkém, zajistilo, že než jsem se nadála, odbíjí pátá a já se tak můžu z nepohodlné a nehezké uniformy opět převléct do civilu. Děsně se těším na nadcházející večer. Je totiž pátek a já jsem domluvená s Lauren Woodsovou, že si užijeme dámskou jízdu v tanečním klubu *Eclipsé*, což je jeden z těch lepších, moderních klubů v centru. Dosud jsme tam nikdy nezavítaly, bude to premiéra.

Nemůžu se dočkat, až na sebe hodím nějaký opravdu sexy kousek a několika drinky spláchnu vzpomínku na dnešní nepříjemné setkání s *panem Dokonalým debilem*. Myšlenka na něj mě stále ještě dokáže patřičně vytočit a já se divím, že mě to ne a ne pustit. Takhle ponížená jsem si nepřipadala fakt dlouho. A nechybělo mi to.

Naposledy jsem si připadala takhle pokořená při posledním výstupu s Noahem v jeho bytě ...

Dost. Konec myšlenek na kteréhokoliv chlapa. Užijeme si po delší době zase jednou povedenou dámskou jízdu, kdy proberu s Lauren novinky, poklábosíme o všem možném, hodně toho vypijeme a zařadíme si na parketu. Omrknout mužskou část osazenstva je v plánu také. Obě jsme momentálně nezadané. Blondatá kráska s blankytně modrýma očima jako je Lauren, nemá problém s navazováním známostí; muži se kolem ní doslova rojí, jakmile se někde objeví. Moje nejlepší kamarádka je ovšem nesmírně náročná a vybíravá. Málokdo ji zaujme natolik, aby mu věnovala víc pozornosti než pár zdvořilých úsměvů. A co se týče mě, já si zrovna léčím pochroumanou duši ze dvou let trvajících a nepřilíš vydařeného vztahu s Noahem Whitakerem, svým expřítelem z vysoké. Už proto se prozatím do ničeho nového vrhnout nehodlám. Dívat se a případně hltat očima, to je povolené maximum. Nehodlám sednout na lep dalšímu falešnému pitomci a nenechám se oblužovat sladkými řečmi. Už jsem si tohle zažila a jsem ráda, že je to za mnou. Noah mi vskutku poskytl dostatek sladkých řečí i bolestného zklamání. Jsem ochotná uvažovat nad nějakým neškodným flirtem při tanci, ale jakýkoliv bližší kontakt nepřipadá v úvahu. To jsem si přísně zakázala před šesti měsíci a od rozchodu s Noahem se statečně držím. Hodlám se do budoucna vyvarovat čehokoli, co by mohlo vyústit v další období zoufalství. Těch probrečených nocí by vystačilo na celý život. A obrovské množství zkonzumované čokolády, kterou jsem si léčila raněnou duši, mě stálo týdný dřiny v posilovně. Dnes jsem už schopná normálně fungovat a na svého ex nemyslet, ale ještě nedávno jsem byla absolutně na dně a cítila se, jako by ten hajzl vzal veškerou moji sebeúctu, nacpal ji do záchodu a s velkou pompou spláchnul. A přesto, světe div se, ačkoliv uběhlo už půl roku, stále nejsem úplně v pohodě. Něco to ve mně zanechalo. Mám po rozchodu s Noahem z navazování vztahů s muži teď strach. Noah mi vzal veškeré iluze a já v sobě nedokážu najít ani tu nezbytnou špetku víry, která by stačila na absolvování neškodné večeře a umožnila mi tak najít třeba skutečně milého kluka, který by ze mě ten splín nějak dostal.

S Noahem jsem se seznámila jednoho jarního dne, když jsem na něj náhodou narazila v kampusu při hledání posluchárny a poprosila ho o pomoc. Byl pohledný a milý, vypadal elegantně a mně se nesmírně líbil. Netlačil na pilu, párkrát jsme se někde náhodně potkali, pak jsme si cíleně vyšli a dali se dohromady. Po pár týdnech už jsem byla do Noaha bezhlavě zamilovaná, šťastná a přesvědčená, že je to ten

nejlepší mužský na světě. Připadala jsem si jako v pohádce. Tři měsíce jsme spolu randili, když mi Noah při jedné večeři nabídl, abych se z koleje přestěhovala k němu. Pracoval v bance, vydělával slušně a mohl si tak dovolit hezký a prostorný byt. Neměla jsem námitek, vězela jsem v tom až po uši. Navíc jsme si tak dobře rozuměli. Nejdřív to perfektně fungovalo. Během dne jsem pravidelně pendlovala mezi přednáškami a knihovnou, večery jsme pak trávili společně u sklenky vína a filmu, zašli si na večeři nebo do kina. Po stránce sexu jsem si nestěžovala. Protože byl Noah můj první, neměla jsem s čím srovnávat, ale milování s ním bylo fajn. Pak se ale po roce vztahu něco změnilo. Začal mít často mizernou náladu a byl hádavý. Přecházela jsem to, protože jsem byla přesvědčená, že mu to skřípe v práci. Několikrát se o problémech s kolegy přede mnou zmínil. Trpěla jsem ty jeho výlevy a posléze i návaly vzteku. Stále častěji řešil mnohdy uměle vyvolané konflikty odchodem z bytu a já trávila večery a noci víceméně sama, až už jsme se téměř neviděli. Začala jsem se užírat, hledala důvod těch rozkolů, které mezi námi panovaly. Dostavila se citová deprivace a já začala uvažovat o rozchodu.

Náhle se mě zmocňuje ta bolestná vzpomínka a já cítím, jak se mi děsem stahuje žaludek.

Bylo úterý, to vím docela přesně, protože jsem na to datum už nikdy nezapomněla. Zdálo se, že je Noah výjimečně v o něco lepší náladě než obvykle, proto jsem mu o svém rozhodnutí ho opustit řekla a naivně jsem doufala, že se bude snažit situaci nějak řešit. Že mě nebude chtít nechat odejít a bude mě přemlouvat, abychom to ještě zkusili. Místo toho se na mě strašně škaredě podíval, bez jediného slova se sebral a zabouchl za sebou dveře bytu. Vrátil se o několik hodin později namol opilý a v záchvatu zuřivosti mě nejprve slovně, potom i fyzicky, napadl.

„Co si myslíš, že děláš, ty krávo?“ prskal na mě. Seděla jsem na posteli, vytrěštěné oči - svým příchodem mě probudil. „Čekáš, že se jen tak mimochodem zmíníš o tom, že chceš vzít kramle a já to prostě skousnu? Tak to ne, kočička, na to hodně rychle zapomeň. Taková debilní kráva ze mě vola dělat nebude!“

Vztekle se ke mně vyřítal a popadl mě za vlasy, aby jimi následně prudce škulil. Chytla jsem ho oběma rukama za zápěstí a snažila se ho přimět, aby stisk povolil, ale fakt, že jsem se prala, jeho zuřivost jen stupňoval. Dosud se mi vybavuje ten strach a zoufalství, s jakým jsem se v ten moment potýkala, a asi ho z hlavy nikdy nevytěšním.